

Encomaneu-vos als nostres màrtirs.
Demaneu favors a Déu per intercessió d'ells.

Donatius

– Anònim (Vic)	10,00 €
– Anònim (Barcelona)	50,00 €
– Sra. M. Antich N. (Vic)	20,00 €
– C. Panadès V. (Navarra)	25,00 €

Oració

Oh Déu, que ornàreu el prevere Jaume Serra Jordi i companys, preveres i laics, amb el do d'una fe viscuda i, en la persecució, el coratge de donar-ne testimoni amb el sacrifici de la seva vida; concediu-nos, per la seva intercessió, la gràcia que us demanem i, si ha de ser per a glòria vostra i edificació de les ànimes, us supliquem que us digneu a beatificar-los i feu que nosaltres imitem el seu testimoni de fe viva. Per Crist, Senyor nostre.

Comuniqueu-nos, si us plau, els favors rebuts per intercessió dels nostres màrtirs, tot especificant, si és possible, el tipus de favor.

Feu arribar els vostres donatius per a poder tirar endavant la causa, a través de la parròquia de les oficines del bisbat o del compte 2040-0020-15-33000-10993 de Caixa Manlleu.

CAUSA DE CANONIZACIÓ DELS NOSTRES PRESUMPTES MÀRTIRS, PREVERES I LAICS VICEPOSTULACIÓ

Carrer Santa Maria, 1 — 08500 Vic Telèfon 93 883 26 55 — Fax 93 889 43 89
Adreces electròniques: bisbatdevic@bisbatvic.com
www.bisbatvic.com

Any 2 - Núm. 10 - Juliol del 2009

Martiri Culte clandestí

En la persecució religiosa dels anys 1936-39, al País Basc, no hi hagué ni incendis d'esglésies, ni destrucció d'imatges o de monuments, ni assassinats de sacerdots seculars ni religiosos, ni laics catòlics. A Barcelona, durant els tres anys, la capella dels bascos resta sempre oberta al culte catòlic. El juliol de 1936, Manuel de Irujo, dirigent del Partit Nacionalista Basc, defensà la fidelitat a la República. L'any 1936-37 fou nomenat ministre sense cartera de la Segona República en el Govern Largo Caballero i el 1937, ministre de Justícia del Govern Negrín. Va dirigir al Govern una forta al·legació per les salvatjades que havia permès, i, en ser ministre de Justícia, va redactar unes normes de cara a restituir el culte, donar llibertat de moviment a sa-

cerdots i religiosos, etc. que no foren acceptades pels elements més radicals del Govern. Tampoc no s'hi entusiasmaren Josep Maria Trias Peitx, fundador d'Unió Democràtica, partit que es mantingué fidel a la República, i a qui Irujo volia fer Comissari de Culte ni el P. Josep Maria Torrent, vicari general de Barcelona en la clandestinitat, i màxima autoritat religiosa d'aquella església acèfala. El projecte fracassà. Però hi hagué culte clandestí. Ho vàrem escriure en l'editorial del Butlletí anterior. Alguns dels qui som grans havíem assistit a alguna d'aquestes misses clandestines i/o rebut la unció dels malalts o algun sagrament, segons els casos.

Vicenç Esmarats, pvre.
vicepostulador

Rvnd. FRANCESC GÜELL ALBERCH

Rector de Bellprat

Nasqué a Santa Maria de l'Estany, el dia 2 de maig de 1887. Estudià al Seminari de Vic. Fou ordenat sacerdot el 23 de desembre de 1916. Nomenat vicari de Sant Agustí de Lluçanès, el 1918, després de Granera, fins al 1921 en què passa a ser-ho de Sentfores, seguidament de Tona i de Montbui. Des de febrer de 1935 era rector de Bellprat.

El 18 de juliol es quedà, perquè deia: "La meva obligació és regir la parròquia" Quan insistien els seus fidels amics, sempre responia "Si em maten, moriré per Déu" El dia 21 de juliol uns incendiaris procedents de Santa Coloma de Queralt, incendiaren l'església parroquial, i maltractaren cruel-

ment el rector, ordenant-li que no es mogués. Obeí el reverend Güell i cinc dies més tard, quan es revestia per celebrar a la mateixa rectoria, es presentaren 33 milicians que saquejaren la casa, tirant els mobles al carrer i ho destruïren tot. A ell li tiraren objectes al cap i l'amenaçaren amb burles sagnants. El portaren a les afores, al paratge "Roques d'en Paratges", el feren pujar a una pedra i dispararen al cap i al ventre i el tiraren al barranc ple de brossa. No morí sinó que arrossegant-se arribà a la riera i begué una mica d'aigua. L'organista del poble anà per allà i descobrí que no era mort. Uns veïns, amagat al fons d'una tartana, el portaren al metge de Sant Coloma i després amb ambulància a l'hospital d'Igualada. Allí hi havia un capellà que li administrà els sants sagraments. Quinze dies més tard, assabentats els assassins d'on era, l'incomunicaren i el dia 27 d'agost, es presentaren a l'hospital i l'assassinaren al lloc "Pla de les Malles" prop de Bellprat on obtingué definitivament la corona dels màrtirs.

Sr. CASIMIR VILA VILA

Pare de família

Nasqué a Sant Quirze de Besora el dia 3 d'agost de 1906. Estudià uns anys al Seminari de Vic. Home format, valent, convençut en els valors evangèlics i molt bon cristià tenia una gran devoció al Sant Rosari i era molt piadós com ho mostren els seus escrits i cartes a la família quan estava en el camp de càstig. Treballava d'escrivent en una empresa de Torelló. El 23 d'agost de 1936 assassinaren el seu germà Mn. Ramon. No veient-se segur s'amagà en una balma del Gorg Negre de Santa Cecília de Voltregà amb tres cosins joves del Mas Tar-rés, des d'on els proporcionaven el menjar. Dos fets: un tret d'escopeta que se li disparà

fortuïtament a un dels nois que hi havia en un altre grup amagat una mica més amunt i un cadàver d'una persona, encara desconeguda, que va aperèixer al Gorg, motivaren una vigilància estreta per aquells voltants, que donà per resultat el descobriment de la Balma on trobaren tres dels amagats, els altres dos eren fora i quan hi tornaren i la veieren buida, fugiren. Com que ell era el més gran dels tres, el varen torturar fortament perquè delatés els qui faltaven sense aconseguir-ho. Els portaren a Vic i d'allà a Barcelona al Quarter Carles Marx, en uns pisos del carrer Sicília. Al Casimir el passaren a la presó Model per a ser jutjat. Als dos joves, els proposaren allistar-se a l'exèrcit i els traslladaren al front de l'Ebre, El Casimir un cop jutjat el condemnaren a un Camp de Treball (pròpiament de càstig). Fou incorporat al Batalló de Clariana del Cardener, entre Súria i Solsona. Havien de construir una gran mina que serviria per a emmagatzemar material de guerra i construir les carreteres d'accés a la mina. Els tractaven molt durament i més a ell que no s'amagava de pregar. Com a resultat dels maltractaments va haver de ser traslladat a l'hospital de Manresa. En un viatge odissea encara l'esposa i la filla el pogueren veure viu. Morí el dia 5 d'octubre de 1938 i fou enterrat en una fossa en el mateix hospital.

NOTA : Es torna a imprimir aquest testimoni de Casimir Vila, perquè en les «Petjades» anteriors hi hagué un error de fotografia, que lamentem. Vicepostulació.